

§ 22, som det ærede Medlem fra Veringe var imod, nemlig at en Kommune kan gøre Krav i Dødsboet, hvis den vedkommende, Mand eller Kvinde, der har opbebaaret Alderdomsunderstøttelse, efterlader sig Formue. Hvis man gaar over til det Princip at kunne give Alderdomsunderstøttelse til Folk, som ejer en Kapital paa indtil 6,000 Kr., synes jeg, det vil være naturligt, at Kommunen har Ret til at tage tilbage, hvad den har givet, hvis der til den Tid er noget. Det maa være en Pligt for det offentlige at forsørge de gamle, men det kan ikke være en Pligt at forsørge dem saaledes, at de kan efterlade en Arv til deres Børn. Det bliver imidlertid ikke en Pligt for Kommunen at gøre dette Krav gældende, efter Lovforslaget bliver det en Ret, som Kommunen kan anvende, hvis den vil, og lade være at anvende, hvis den vil.

Dette er Hovedprincipperne i den Del af Lovforslaget, som omhandler Alderdomsforsørgelsen, og der er i Virkeligheden ingen af de foregaaende Talere, som har haft noget at indvende mod dem. Enkelte har endog været meget velvillige overfor Lovforslaget, og da det ærede Medlem fra Veringe i sin Tale gjorde gældende, at hans Tanke ikke var at forringe den nuværende Alderdomsforsørgelseslov, synes jeg, der maatte kunne opnaas Enighed om at gennemføre de Forbedringer, her er Tale om. Hvis man gør det, vil den Agitation, som enkelte ærede Medlemmer mener ligger i Forelæggelsen af vort Lovforslag, være bortfaldet. Jeg vil derfor meget henstille til alle Partier at medvirke til, at denne nødvendige Ændring af den nuværende Alderdomsforsørgelseslov gennemføres endnu i denne Samling. Lovforslaget er ikke større, end at det med god Villie fra alle Sider vil kunne gennemføres.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger til anden Del af Lovforslaget, som omfatter Invaliderne. Siden Kommissionen afgav sin Betænkning i 1914, er der gennemført en udvidet Ulykkesforsikringslov, hvorved et meget stort Antal Mennesker drages ind under denne Lov, og hvorved man i nogen Grad kom de Folk til Hjælp, som blev Invalidere under Arbejdet. Dels blev Antallet af de Folk, der kom ind under Ulykkesforsikringen, omtrent fordoblet, dels steg Erstatningen meget betydeligt. Men tiltrods herfor vil der altid, saaledes som Forholdene er i Øjeblikket, være en Del Mennesker, som bliver Invalidere uden at være i Stand til at opnaa

Hjælp i Henhold til Ulykkesforsikringsloven, og det er disse Folk, vort Forslag tager Sigte paa. I Udvalget angaaende Ulykkesforsikringsloven drøftede man Spørgsmaalet om at drage dem, som blev angrebet af Erhvervs sygdomme, med ind under Loven, men det viste sig umuligt at gennemføre, og det vilde sikkert ogsaa nu have store Vanskeligheder. De vil derimod kunne komme ind under dette Forslag, og efter alle de Udtalelser, der er fremkommet under Sagens Behandling, er i Virkeligheden alle Partier enige om, at her er en Klasse af Medborgere, som trænger til at hjælpes, som der maa gøres noget for. Det, man er uenig om, er Maaden, hvorpaa det skal ske, om det offentlige skal yde dem Hjælp, eller der skal indføres tvungen Forsikring. Her er jeg naturligvis enig med Ordføreren for vort Parti i, at naar vi har forelagt dette Forslag, er det, fordi vi mener, at det ikke lader sig gøre at løse dette Spørgsmaal ved tvungen Forsikring. Det Forslag, vi har stillet, er med Hensyn til Invaliderne ikke særlig vidtgaaende; det gaar kun ud paa, at der ydes Hjælp til Folk, som har mistet $\frac{2}{3}$ af deres Arbejdsevne. Jeg synes, den eneste Indvending, man kan rejse mod dette Forslag, er, at det ikke er vidtgaaende nok, at man burde tage endnu flere med, at man burde gaa længere ned med Hensyn til Kravet om Arbejdsevnenes Forringelse. Men naar vi fra vor Side ikke er gaaet videre, er det, fordi vi ikke ønskede at bruge dette Forslag som et Agitationsforslag, men ønskede, at det skulde gennemføres, saa at det kunde blive til Hjælp for den Del af vore Medborgere, som det omfatter. Derfor har vi paa dette Omraade holdt os til Flertallet i Kommissionen, som netop foreslog, at der kun skulde kunne ydes Hjælp, naar vedkommende havde mistet $\frac{2}{3}$ af sin Arbejdsevne. Jeg siger imidlertid, vi er villige til at gaa meget videre paa dette Omraade. Det skal ikke skille os, hvis man fra anden Side vil hævde, at vi maa længere ned, idet et Menneske, der har mistet Halvdelen af sin Arbejds kraft, i Virkeligheden er Invalid og maa støttes. Vi er villige til at gaa saa langt ned, som man fra anden Side vil være med til, men, som jeg nævnte, vi er blevet staaende ved dette Tal, fordi Venstre i Kommissionen — og ogsaa Højre, saa vidt jeg erindrer — stod paa det samme; vi mente derfor, at der her maatte være et Grundlag for en Overenskomst.

I Modsætning til det ærede Medlem

×